



deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
34	Speeltechniek	Essentiële Blues Riffs en Licks - Deel 9

“**Deep Dive**” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de **GuitarJan.com** nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “**Deep Dive**” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “**Deep Dive**” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website **GuitarJan.com** je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Essentiële Blues Riffs en Licks - Deel 9

Voor deze “**Deep Dive**” gaan we er van uit dat je weet wat de basisbeginselen van de pentatonische toonladder zijn, dat je de *shapes* volgens het C.A.G.E.D. systeem beheerst, en dat je weet hoe je die *shapes* over de gehele gitaarhals kunt bewegen en combineren. In deze negende uitgave van essentiële blues riffs en licks kijken we naar de stijl van Freddie King, de laatste die we bestuderen uit het rijtje van de legendarische *Three Kings* (de drie koningen) van de blues, te weten BB King, Albert King en uiteraard Freddie King, met zijn snoeiharde speelstijl. Freddie King is geboren en opgevoed in Texas, maar zijn gitaargevoel nam pas echt de overhand toen de familie naar Chicago verhuisde, en hij kennis maakte met de fascinerende gitaarstijl van Muddy Waters, T-Bone Walker en Howlin’ Wolf, die altijd optraden in de nachtclubs van Chicago’s South Side. In zijn tienerjaren was hij een backing gitarist, maar in het midden van jaren 50 van de vorige eeuw, begon hij zelfstandig op te treden. Hij werd door *Chess Records* afgewezen voor een platendeal, en ook de East Side blues scene van Chicago accepteerde hem niet, met name omdat men vond dat Freddie King de vocale stijl van BB King te veel imiteerde. Freddie King verhuisde daarom naar de West Side scene van Chicago, op het einde van de jaren 50 van de vorige eeuw. Hij werd dé ster van het opkomende West Side’s *Cobra Records*, en meer en meer ontwikkelde hij zijn eigen stijl die bestond uit een mix van de wat relaxte *Texas Blues sound* en de rauwere Chicago stijl. Daardoor werd hij een unieke blues muzikant die in niets leek op de hem omringende andere musici, bewijs hiervan kun je horen op iconische *tracks* van hem zoals *Hide Away* en *Have You Ever Loved A Woman*. Met deze volkomen eigen stijl werd Freddie King een van de meest invloedrijke bluesgitaristen van de *British Blues* explosie in de jaren 60 van de vorige eeuw, naast namen als Eric Clapton, Peter Green, Jeff Beck en Mick Taylor. Ieder van deze medemuzikanten roemden Freddie King als een grote invloed op hun eigen muzikale visie en spel, later gevolgd door Stevie Ray Vaughan.

Voorbeeld 1 is een showcase van het gebruik van *bends* door Freddie King. Dit stilistische element van zijn gitaarspel echoot na in de speelstijlen van onder ander Eric Clapton en Stevie Ray Vaughan. Voor deze *lick* wordt de tweede *shape* (vorm) van de D mineur pentatonische toonladder gebruikt, waarbij je een hele serie *bends* op een rijtje maakt op de (hoge) E-snaar. De eerste *bend* is een *full-tone bend*, de andere *bends* zijn *quart-note* (driekwart) *bends*. De lick begint precies voor de eerste tel.

1

Voorbeeld 2 is in de eerste pentatonische *shape* (vorm) en deze lick laat een typische Freddie King dalende *run* (frase) zien. De *lick* begint met een forse *bend* op de B-snaar, met een flinke hoeveelheid vibrato er

2

achteraan om het geheel een “zangerig” karakter te geven. Het laatste deel van de *lick* is een bijzonder snelle vier-noten *run*. Freddie King had niet de gewoonte een snelheidsduivel op de gitaar te zijn, maar als hij al eens compleet “los” ging, dan kreeg je een aardige hoeveelheid noten achter elkaar. Dit hoor je ook terug in de *licks* van Peter Green.

3

De stijl van Freddie King had altijd een wat vocaal, zangerig karakter. Hij dacht vaak in rusten (pauzes) in zijn *licks*, in relatief korte frases, en gebruikte de pauzes in het voordeel van de melodie in zijn *licks*. Voorbeeld 3 is opgemaakt uit een paar frases en gebruikt ook het achtergrondritme om bepaalde ritmische *hooks* in de *lead line* te imiteren. Een *hook* is een korte muzikale passage die een song aantrekkelijk en herkenbaar maakt, en de luisteraar dwingt tot luisteren. Met de *lead line* bedoelen we de totale melodische *flow* van een muziekstuk. Voorbeeld 3 beweegt heen en weer tussen de eerste en de tweede *shape* (vorm) van de pentatonische toonladder, en bevat een grote hoeveelheid *pre-bend & release* noten à la Freddie King.

4

Voorbeeld 4 begint met een aantal *pre-bend & releases*. Als je deze speelt moet je deze stevig aanslaan en proberen, net zoals Freddie King dat deed, een zangerig karakter aan de melodielijn mee te geven. Zijn spel klonk vaak alsof de wereld rondom hem een eindeloze emotionele pijn voelde, wat hem een gepassioneerd gitarist maakte. Om dat authentieke Freddie King gevoel te emuleren, moet je echt stevig spelen, en de noten met een bijtende aanslag voor het voetlicht brengen.

5

De *bending* frase waarmee voorbeeld 5 begint, gaat heen en weer tussen twee noten waarbij telkens kwart- en achtste noten afgewisseld worden, waardoor de maten een swingend gevoel krijgen. Er is een daling naar de vijfde pentatonische *shape* (vorm) voordat de grondtoon (*root note*) op de D-snaar weer wordt aangeslagen. Dit is een techniek die veel (blues) gitaristen in de loop van de jaren hebben overgenomen, inclusief bijvoorbeeld Billy Gibbons van ZZ Top. Gebruik een stevig vibrato als je de verlengde noten speelt, en zorg ervoor dat de laatste bend een zangerig karakter heeft. Daarvoor sla je de noot stevig aan.